

ਐਨ.ਕੇ.ਸੋਢੀ ਅਤੇ ਜਸਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੇ.ਜੇ

ਵਿਜੇ ਮਹਾਜਨ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

2001 ਦਾ ਸੀ ਡਬਲਿਊ ਪੀ 4238

22 ਜਨਵਰੀ, 2002

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950 - ਕਲਾ. 226—ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 — ਸੈਕਸ਼ਨਜ਼.16(1)(e), 16(2) ਅਤੇ 22—ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਬਜ਼ਾ—ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਲਈ ਨੀਤੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ—ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਾਉਂਸਿਲ ਵੱਲੋਂ ਕੁਝ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨਾ—ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਗਲਤ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਜੋ ਪਾਲਿਸੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ—ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਿਰਫ ਐਗਜ਼ੈਕਟਿਵ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੰਮ-ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਾਰਨ ਦੋਸ਼ ਨੋਟਿਸ ਵਾਪਸ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਦੋਸ਼ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ-ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ-ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਵਾਂ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨਾ—ਸਰਕਾਰ ਨਵੀਂ ਜਾਂਚ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਤੀਜਾ ਕਾਰਨ ਦੋਸ਼ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ—ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਉਸੇ ਸਮੂਹ 'ਤੇ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਕੌਸਲ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ—ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ-ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਹਨ-ਕੌਸਲ ਦੇ ਦੋ ਮੈਂਬਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ-ਸਿਰਫ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਹੈ-- 1911 ਐਕਟ ਦੇ 16(1)(e) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ- ਰਿੱਟਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਦਫਤਰਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਅਤੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਮਿਊਂਸਪਲ ਚੋਣਾਂ ਲੜਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨਗਰ ਕੌਸਲ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਰਖਾਸਤਾਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ

ਇਹ ਲਗਾਤਾਰ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਦੇ ਦੰਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 17 ਜੂਨ, 1998 ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਵਹਾਰ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਚਾਲ-ਚਲਣ 1911 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਜਾਂ ਆਮ ਵਿਗਾੜ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ 20)

ਅੱਗੋਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਲ 1984 ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਉਸ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਤਸਦੀਕ 'ਤੇ ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਬੇਨਿਯਮਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੀਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਅਠਾਠਿਕਾਰਤ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕੱਟ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਮਿਤੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(ਪੈਰਾ 22)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ 16(1)(ਈ) ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਸਨ। ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗਵਾਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16(1)(e) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ 24 ਅਤੇ 26)

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਅਸ਼ੋਕ ਅਗਰਵਾਲ ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਨਾਲ ਐਮ.ਐਸ ਬੇਦੀ

ਚਾਰੂ ਤੁਲੀ ਡੀਏਜੀ ਪੰਜਾਬ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਲਈ

ਆਰਸੀ ਡੋਗਰਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ਼ੀਲਾ ਡੋਗਰਾ ਐਡਵੋਕੇਟ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਐਸ.ਪੀ ਜੈਨ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਚੌਧਰੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਇੰਟਰਵੀਨਰਾਂ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਨਿਰਣਾ

ਐਨ ਕੇ ਸੋਢੀ, ਜੇ:

(1) ਤਿੰਨ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਇਹ ਸਮੂਹ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

2001 ਦਾ ਸੀ ਡਬਲਿਊ ਪੀ 4238

(2) ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ 31 ਜਨਵਰੀ, 2001 ਦੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ.ਕੇ. ਅਰੋੜਾ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਤਤਕਾਲੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਿਭਾਗ ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ

ਪ੍ਰਧਾਨ, ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਦੀਨਾਨਗਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੌਂਸਲ) ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਸਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਮਿਉਂਸਪਲ ਚੋਣਾਂ ਲੜਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ 14 ਦਸੰਬਰ, 1999 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਨੂੰ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਹੁਣ ਇਹ ਹੁਕਮ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 16(1)(e), 16(2) ਅਤੇ 22 (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 14 ਦਸੰਬਰ, 1999 ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ 1999 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ 17960 ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ 23 ਮਈ, 2000 ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਵਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(3) ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(4) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1976 ਨੂੰ ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਰਾਹੀਂ 31 ਏਕੜ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਰਕਬਾ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਰੀਬ 294 ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮਤਾ ਨੰਬਰ 411 ਮਿਤੀ 30 ਜੁਲਾਈ, 1981 ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਲਾਨਾ ਆਮਦਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੌਂਸਲ। ਇਸ ਮਤੇ ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 232। ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕੌਂਸਲ ਵੱਲੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ 20 ਨਵੰਬਰ, 1981 ਨੂੰ ਇਹ ਮਤਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਅਣ-ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਮੰਗ ਕੇ ਲੋੜਵੰਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਮਿਉਂਸਪਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬੀ.ਡੀ. ਧਵਨ ਤਤਕਾਲੀ ਸੰਯੁਕਤ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਧਵਨ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਖੇਤਰੀ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਲਗਭਗ 31 ਏਕੜ ਦਾ ਸਾਰਾ ਰਕਬਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਕਬਜ਼ੇ ਹੇਠ ਹੈ। ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮਾਜ ਦੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਵਰਗਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਤੋਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਬਾਰੇ 25 ਜੂਨ, 1984 ਦੇ ਮੀਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਥੋਕ ਵਿੱਚ 294 ਨਾਜਾਇਜ਼ ਕਾਬਜ਼ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸੂਚੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਾਂ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ 31 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੌਣ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ। ਅਣ-ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਸ਼ਾਸਨ ਦੌਰਾਨ ਰਾਜ ਵਿੱਚ

ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਸਾਲ 1994 ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਤਾ ਨੰਬਰ 25 ਮਿਤੀ 18 ਮਾਰਚ, 1994 ਰਾਹੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਸਾਲ 1984 ਵਿੱਚ ਜੋ ਦਰਾਂ ਪਰਵਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਨ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਤੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਸੋਧੀਆਂ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਰੇਟਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੋਧਿਆ ਹੈ

ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ

1. 1 ਤੋਂ 5 ਮਰਲੇ : ਰੁਪਏ 400 ਪ੍ਰਤੀ ਮਰਲੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਰਕਬਾ 1 ਮਰਲੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ ਤਾਂ ਦਰ ਸਿਰਫ 400 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਰਲੇ ਹੋਵੇਗੀ।
2. 6 ਤੋਂ 10 ਮਰਲੇ : ਰੁਪਏ 800 ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਰੀਆ।
3. 10 ਮਰਲੇ ਤੋਂ ਉੱਪਰ: ਰੁਪਏ 4,000 ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਰੀਆ।

ਵਪਾਰਕ ਜ਼ਮੀਨ:

ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ 7,000 ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਰੀਆ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੈ।

ਮਤੇ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੁਬੰਧ P 13 ਹੈ।

(5) ਜਨਵਰੀ 1998 ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਆਮ ਮਿਉਂਸਪਲ ਚੋਣਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀਨਾਨਗਰ ਤੋਂ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲਰ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਸਾਲ ਅਪਰੈਲ ਵਿੱਚ ਕੌਂਸਲ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੌਰਾਨ, ਸੱਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ, ਪੂਰਨ ਚੰਦ, ਰਾਜੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ, ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ, ਓਕਾਰ ਨਾਥ, ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਅਸ਼ੋਕ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣ ਲਈ 12 ਜੂਨ, 1998 ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ। ਹਰੇਕ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਫਿਰ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋਲ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜੋ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਨੇ ਪਟਵਾਰੀ, ਦੀਨਾਨਗਰ ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਸਾਈਟ ਲਈ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਲਾਟ ਦੀ ਕੁੱਲ ਕੀਮਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਵਿਕਰੀ ਕੀਮਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਰੇਕ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ 'ਏ' ਵਿੱਚ 'ਵੇਚਣ ਲਈ ਸਮਝੌਤਾ' ਕੀਤਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 17 ਜੂਨ, 1998 ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ 18 ਜੂਨ, 1998

ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ।

(6) ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲਰ ਵੱਲੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਸਬੰਧੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ

ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਖੇਤਰੀ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਸਥਾਨਕ ਸਵੈ ਸਰਕਾਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਜਿਸ ਨੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਨੇ 13 ਮਈ, 1999 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੇਲ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸਿਰਫ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਪਾਇਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਕੋਈ ਭੂਮਿਕਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੁਝ ਨਾ ਕਰੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16(1)(e), 16(2) ਅਤੇ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਰੇ। ਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲ ਲਈ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਚੋਣਾਂ ਲੜਨ ਤੋਂ ਵੀ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਜਾਂਚ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ 'ਚ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੌਂਸਲ ਨੇ 17 ਜੂਨ 1998 ਨੂੰ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉਪਰੋਕਤ ਸੱਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ 7 ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸਾਲ 1984 ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਪਲਾਟ ਖਾਲੀ ਪਏ ਸਨ। ਇਸ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਪਿਛੋਕੜ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਵਾਬ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ 'ਚ ਨਾਮਜ਼ਦ ਸੱਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਵੀ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਲ 1984 ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਮਨਜੀਤ ਕੌਰ ਪੁੱਤਰੀ ਹਰਬਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਪੁੱਤਰ ਹਰਬਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਜਸਵੰਤ ਕੌਰ ਪੁੱਤਰੀ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸੱਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਪਰ ਪਲਾਟਾਂ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੱਖ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵੇਚਣ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਸਾਰੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਲਾਟਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਖੇਤਰੀ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਚੱਲ ਰਹੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਜਵਾਬ 17 ਜੂਨ 1999 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(7) ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਵਾਬ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ' ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 22 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਕ ਸੰਚਾਰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸੇ ਦਿਨ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 16(1)(e), 16(2) ਅਤੇ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹਟਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਉਸਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਰੋਕ

ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਗਲੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਚੋਣਾਂ ਲੜਨਗੇ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦੋਸ਼ ਉਹੀ ਸਨ ਜੋ 27 ਮਈ, 1999 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸਨ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ (ਪਟੀਸ਼ਨਰ) ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਕੇ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪਾਲਿਸੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਲਤ ਤਸਦੀਕ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਛੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਰਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੋਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਛੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 21 ਅਕਤੂਬਰ, 1999 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਵਾਬ ਉਹੀ ਸਟੈਂਡ ਲੈਂਦਿਆਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਪਲਾਟ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਖੇਤਰ ਬਾਰੇ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਛੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੌਸਲ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਖੇਤਰੀ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਖਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ (ਪਟੀਸ਼ਨਰ) ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਵਾਬ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਮੁੱਚੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਘੋਖ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਤਤਕਾਲੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ.ਕੇ. ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਛੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ। ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ 14 ਦਸੰਬਰ, 1999 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੌਸਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਕਮ ਦਾ ਸਬੰਧਤ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

“ਮੈਂ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਲਾਅ ਅਫਸਰ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰਸੀ ਸ਼ਰਮਾ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤਿਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਵਾਬੀ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਕਿ, ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਨਗਰ ਕੌਸਲ, ਦੀਨਾਨਗਰ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਰਿਜ਼ਰਵ ਵਿਖੇ ਪਲਾਟਾਂ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਐੱਸ/ਸ਼੍ਰੀ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ, ਪੂਰਨ ਚੰਦ, ਰਾਜੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ, ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ, ਓਂਕਾਰ ਨਾਥ, ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਅਸ਼ੋਕ ਕੁਮਾਰ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬੀ ਦਸਤਖਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੀਮਤ ਸ਼੍ਰੀ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਬਾਕੀ ਬਿਨੈਕਾਰ 1984 ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਅਨੁਸਾਰ ਪਲਾਟਾਂ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਵਜੋਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਲੋੜੀਂਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫਾਰਮ ਬੀ ਵਿੱਚ

ਦਿੱਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਗਲਤ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤ ਰੁਟੀਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਲਈ ਸੀ, ਕੋਈ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਕਸੂਰਵਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਸੁਤੰਤਰ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ, ਪ੍ਰਧਾਨ, ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਦੀਨਾਨਗਰ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਨਗਰ ਪੰਚਾਇਤ, ਦੀਨਾ ਨਗਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।”

(8) ਇਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 1999 ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 17960 ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ *ਅਤਿ ਉਲੰਘਣਾ* ਸੀ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਹਨ

ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਖੇਤਰੀ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬਿਨੈ ਤੋਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। . ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ 23 ਮਈ, 2000 ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ:-

“ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਤ ਅੰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਜਵਾਬ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਹੁਕਮ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮਿਉਂਸਪਲ ਫੰਡਾਂ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਸਥਾਨਕ ਸਵੈ ਸਰਕਾਰ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈਆਂ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੀ ਘਾਟ ਅਤੇ ਫਾਰਮ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਵਜੋਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਲੋੜੀਂਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫਾਰਮ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਗਲਤ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਆਦਤਨ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ

ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਸਥਾਨਕ ਸਵੈ-ਸਰਕਾਰ ਵਿਭਾਗ, ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਜਾਂ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਲੋੜੀਂਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ ਸੀ। ਫਾਰਮ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਜੇ ਗਲਤ ਅਲਾਟਮੈਂਟਾਂ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਹ ਸਾਰਾ ਪਿਛੋਕੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕਵਾਇਦ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੇਤਰੀ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਖੁਲਾਸੇ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਨਾ ਹੀ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਖੇਤਰੀ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਦੇਸ਼ੀਤਾ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਸਮੇਂ ਕਿਉਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਾ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਰਡਰ ਅਨੁਸੂਚੀ P. 6 ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਵਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(9) ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 3 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 2000 ਦੇ ਮੈਮੋ ਰਾਹੀਂ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਅਰਬਨ ਲੋਕਲ ਬਾਡੀਜ਼, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੂੰ 23 ਜੁਲਾਈ, 1998 ਨੂੰ ਸਾਬਕਾ - ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਸੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ 23 ਅਕਤੂਬਰ, 2000 ਨੂੰ ਦੀਨਾਨਗਰ ਜਾ ਕੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸਮੇਤ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 2000 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਫਾਰਮ 'ਏ' ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਕਾਊਂਟਰ-ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵਪਾਰਕ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਖਾਲੀ ਪਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਮਿਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਖ਼ਿਲਾਫ਼

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਅਤੇ 22 ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਬਹਿਸ ਦੌਰਾਨ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ 23 ਅਕਤੂਬਰ, 2000 ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚਰਚਾ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ। ਇਹ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਸਭ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(10) ਉਪਰੋਕਤ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਉਸ ਨੂੰ 6 ਦਸੰਬਰ, 2000 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵ ਤੀਸਰਾ ਨੋਟਿਸ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ, ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹਟਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਚੋਣਾਂ ਲੜਨ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਲਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਉਹੀ ਸਨ ਜੋ 27 ਮਈ 1999 ਅਤੇ 22 ਸਤੰਬਰ 1999 ਦੇ ਦੋ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਫਿਰ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸੱਤ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਗਲਤ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕਹਾਣੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੱਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਚੇ ਗਏ ਪਲਾਟ ਵਪਾਰਕ ਸਨ ਪਰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਪਲਾਟਾਂ ਵਜੋਂ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸੁਦੇਸ਼ ਕਮਾਰ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਰੇਣੂ ਬਾਲਾ ਨੇ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਬਣਾਏ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਲਾਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 28 ਦਸੰਬਰ, 2000 ਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਵਾਬ ਉਹੀ ਸਟੈਂਡ ਲੈਂਦਿਆਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਦੋ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਕੋਈ ਭੂਮਿਕਾ ਨਹੀਂ ਨਿਭਾਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੌਂਸਲ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਮਤਾ ਨੰਬਰ 25, ਮਿਤੀ 18 ਮਾਰਚ, 1994 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਕਾਊਂਟਰ-ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਸਨ ਪਰ ਉਹ, ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਰੁਟੀਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋ ਤਤਕਾਲੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਸ੍ਰੀ ਐਨ.ਕੇ

ਸਰਕਾਰ, ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਿਭਾਗ, ਨੇ 30 ਜਨਵਰੀ, 2001 ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਜਵਾਬ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਜਿਸਨੇ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਪਰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਆਪਣੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਖੇਤਰੀ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸਪਲਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਅਧਾਰ ਸੀ। ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰ ਰਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਮੰਗਣ ਦਾ ਪੜਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਦੋ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਉਸ ਨੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਕਿ 14 ਦਸੰਬਰ, 1999 ਨੂੰ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 1999 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 17960 ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸੇ ਸੈੱਟ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ। ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰਾਜਨੀਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ.ਕੇ. ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਸਥਾਪਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਉਸੇ ਸਮੂਹ 'ਤੇ ਉਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਚਿਤ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾ ਲੈਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ।' ਇਸ ਵਾਰ ਉਸ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਵੀ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਲੜਨ ਤੋਂ ਵੀ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਹੁਕਮ 31 ਜਨਵਰੀ, 2001 ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨਾਲ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:-

“8. ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ 72 ਮਰਲੇ ਦੇ ਪੂਰੇ ਖਾਲੀ ਪਲਾਟ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼੍ਰੀ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਸੀ।

1984 ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਐਸ/ਸ਼੍ਰੀ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ, ਪੂਰਨ ਚੰਦ, ਰਾਜੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ, ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ, ਓਕਾਰ ਨਾਥ, ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਅਸ਼ੋਕ ਕੁਮਾਰ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਰਾਖਵੀਂ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਪਲਾਟ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਦੀਨਾਨਗਰ ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਜੇ ਮਹਾਜਨ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਲਾਟ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਖਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਵੇਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਅੱਗੇ ਪਲਾਟ ਵਪਾਰਕ ਸੀ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੋਂ ਆਮ ਪਹੁੰਚ ਸੀ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨਾਮ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਫਾਰਮਾਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਰੁਟੀਨ ਵਿੱਚ ਫਾਰਮ ਬੀ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨਗੇ। ਫਾਰਮਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਵਾ ਕੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਦੀਨਾਨਗਰ ਨੂੰ ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ। 3.79,000 ਵੀ। ਪ੍ਰਧਾਨ ਦਾ ਕੁਕਰਮ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰਕਾਰੀ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਦੀਨਾਨਗਰ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ।

9. ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਜੇ ਮਹਾਜਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਦੀਨਾਨਗਰ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਵੀ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਚੋਣਾਂ ਲੜਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ *ibid* ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਸੈਕਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੇਠਾਂ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਆਰਡਰ ਉਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ”

ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ.

(11) ਅਸੀਂ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ.ਪੀ. ਜੈਨ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਸੀ. ਡੋਗਰਾ, 'ਦਖਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।

(12) 16 ਮਾਰਚ, 2001 ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਾਈ ਕੀਤੇ ਗਏ 31 ਜਨਵਰੀ, 2001 ਦੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਈ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਯੋਗਤਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

- (1) ਕਿ 27 ਮਈ, 1999 ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਜਵਾਬ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਸਾਬਕਾ ਕੋਲ ਉਸੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

- (2) ਕਿ 22 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੂਜੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੌਸਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 1999 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ 17960 ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਵੀਂ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।
- (3) ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਕੌਸਲ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ।
- (4) ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
- (5) ਇਹ ਕਿ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਇੱਕ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੈ ਜੋ ਬਾਹਰਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਵਰਤੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਚਿਤ ਸਾਵਧਾਨੀ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੌਸਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੁਣ ਉਸੇ ਤੱਥ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਹੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਤਾ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ।
- (6) ਕਿ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਕਥਿਤ ਦੁਰਵਿਹਾਰ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ।
- (7) ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
- ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ.ਕੇ. ਅਰੋੜਾ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਖੁੱਲਾ ਦਿਮਾਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

(13) ਆਓ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂਚ ਕਰੀਏ ਕਿ ਕੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੱਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ, ਪੂਰਨ ਚੰਦ, ਰਾਜੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ, ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ, ਓਕਾਰ ਨਾਥ, ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਅਸ਼ੋਕ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਸ਼ਮੀਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਕਿ ਕੌਸਲ ਕੋਲ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਕੌਸਲ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 12 ਜੂਨ, 1998 ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈਆਂ। ਹਰੇਕ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਕੌਸਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ। ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਾਲਮ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਾਲਮ ਨੰਬਰ 3 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ

ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਰਾਸ਼ਨ ਕਾਰਡ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਾਲਮ ਨੰਬਰ 4 ਬਿਨੈਕਾਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਲਮ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਦੋ ਹਿੱਸੇ ਹਨ; ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਹੇਠਲਾ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਕੀ ਜ਼ਮੀਨ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਜਾਂ ਵਪਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ; ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਬਿਲਡਿੰਗ ਪਲਾਨ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦੇ ਕਾਲਮ ਨੰਬਰ 6 ਲਈ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਅਧੀਨ ਪਲਾਟ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ/ਮਾਪਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਾਲਮ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 6 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਇਸ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚਲੇ ਪਲਾਟ ਦੇ ਮਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਸੀ ਜਾਂ ਵਪਾਰਕ। ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦੇ ਕਾਲਮ ਨੰਬਰ, 7 ਅਤੇ 8 ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਲਮ ਨੰਬਰ 9 ਵਿੱਚ ਇਹ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਇੱਛੁਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਪਲਾਟ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਲੰਬਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਸਟੇਅ ਆਰਡਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਪਲਾਟ. ਇਹ ਵੀ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ

ਬਿਨੈਕਾਰ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਪਾਬੰਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ, ਅਰਥਾਤ ਰੇਣੂ ਬਾਲਾ, ਮਿਉਂਸਪਲ ਕੌਂਸਲਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਛਪੇ 'ਕਾਉਂਟਰਸਾਈਨਡ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸੇ ਦਿਨ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਟਵਾਰੀ ਨੂੰ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਸਾਈਟ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਪਲਾਟ ਦੇ ਮਾਪ ਅਤੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਪਟਵਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ 'ਤੇ ਜੋ ਕਿ ਕਾਰਜ ਦੇ ਸਾਢੇ ਟੁਕੜੇ 'ਤੇ ਹੈ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਲਾਟ ਕੁਦਰਤ ਵਿਚ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ 20 ਰੁਪਏ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। 2,000 ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਕਾਪੀ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਨੰਬਰ 372, ਮਿਤੀ 12 ਜੂਨ, 1998 ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 15 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ 2,000 ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਟੀਟੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਜਾਣਗੇ। ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਇਹ ਆਮ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲ ਨਾਲ ਵੇਚਣ ਦਾ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਸ ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਬਿਨੈਕਾਰ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਫਾਰਮ 'ਬੀ' ਨੂੰ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 17 ਜੂਨ, 1998 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਬਿਨੈਕਾਰ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਸਤਖਤ

ਕੀਤੇ ਸਨ। ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਮਾਮਲਾ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਛੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਹੈ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ ਦੋ ਪਲਾਟਾਂ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਪਲਾਟ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਲਾਟ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਵਪਾਰਕ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਫਾਰਮ-ਬੀ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਹੀ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਜੋ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਲਾਟਾਂ 'ਤੇ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਖੇਤਰੀ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਸਥਾਨਕ ਸਵੈ ਸਰਕਾਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵੱਲੋਂ ਮਿਤੀ 13 ਮਈ, 1999 ਨੂੰ ਸੋਧੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਮਿਤੀ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 2000 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਅਰਬਨ ਲੋਕਲ ਬਾਡੀਜ਼, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ। 31 ਅਕਤੂਬਰ, 2000 ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:-

“ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕੁੱਲ 294 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੀਰੀਅਲ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 7 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। 1982-83 ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂਬੰਦੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚੋਂ 5 ਕਨਾਲ 10 ਮਰਲੇ ਦਾ ਕਾਬਜ਼ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਹੇਠ 17 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਸੀਰੀਅਲ ਨੰਬਰ 1 'ਤੇ ਦਰਜ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਬਾਕੀ ਜ਼ਮੀਨ ਹੋਰਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ 'ਚੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪਿਆ ਤਾਂ ਕੌਂਸਲ ਕੋਲ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨੈ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲਰਾਂ ਨੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਜੋਂ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਬਿਨੈ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ। ਇਸ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਆਦਿ ਦੇ ਕਾਬਜ਼ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਨੀਂਹ ਰੱਖ ਕੇ ਖਾਲੀ ਪਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਉਸਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।”

ਲੜੀ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 7 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕਰਵਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦੋਵਾਂ ਪੜਤਾਲਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ ਜਿਸ ਕੋਲ 5 ਕਨਾਲ 10 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ, ਨੇ 17 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ 93 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਕਬਜ਼ਾ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਦੋਂ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਉਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਾਇਮ ਹੈ।

(14) ਦੇ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਉਹਨਾਂ

ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਹੈ। 27 ਮਈ, 1999 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਖਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਸੱਤ

ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਾਇਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਲਾਭ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22, 16(1)(e) ਅਤੇ 16(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਵਾਬ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ.ਕੇ. ਅਰੋੜਾ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੇ 7 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖ ਲਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 14 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਹੁਕਮ ਦਰਜ ਕੀਤਾ:-

7 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਜੇ ਮਹਾਜਨ, ਪ੍ਰਧਾਨ ਐਮ.ਸੀ. ਦੀਨਾਨਗਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਹੀ ਭੇਜੀ ਸੀ। ਅਸਲ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਅਤੇ ਮੌਕੇ ਦੀ ਜਾਂਚ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਜੋ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ।

2. ਰਿਕਾਰਡ ਚੁੱਪ ਹੈ। DLG ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ DDR, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਰਿਪੋਰਟ ਮੰਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸ਼੍ਰੀ ਮਹਾਜਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਬੇਨਿਯਮੀ ਜਾਂ ਖਾਮੀਆਂ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕਰੋ ਕਿ ਜੇਕਰ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਬੇਨਿਯਮੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?

3. ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ 2 ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੋੜੀਂਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫਾਈਲ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਸਲੀ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਨੋਟ 21 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਨੂੰ ਗੋਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ

ਮਿਤੀ 14 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਲੋਕਲ ਬਾਡੀਜ਼, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੋਧੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਾਈਲ ਦੇ ਪੰਨਾ 49 'ਤੇ ਹੋਣਾ। ਫਾਈਲ ਦੇ ਪੰਨਾ 49 'ਤੇ ਖੇਤਰੀ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਮਿਤੀ 14

ਜੁਲਾਈ, 1999 ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ ਜੋ ਕਿ 14 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਦੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਸੀ। 21 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਦੇ ਨੋਟ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ.ਕੇ. ਅਰੋੜਾ ਦੁਆਰਾ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 27 ਮਈ, 1999 ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 22 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੂਜੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਸੱਤ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੀਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਲਤ ਤਸਦੀਕ ਦੇ ਕਾਰਨ. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਬਿਨੈਕਾਰ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਰਹੇ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਲਾਈ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ 6 ਹੋਰ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਦਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੀਤੀ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀ। ਜੋ ਕਿ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ। 14 ਦਸੰਬਰ, 1999 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ.ਕੇ. ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਦਾ ਸੰਬੰਧਤ ਹਿੱਸਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਟਾਇਲ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 23 ਮਈ, 2000 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਵਾਂ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ 6 ਦਸੰਬਰ, 2000 ਨੂੰ ਤੀਜਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕਹਾਣੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਤੋੜ-ਮਰੋੜ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ 294 ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਬਜ਼ ਸਨ ਜੋ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਲਾਈ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਉਸ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ ਭਾਵ ਇਹ ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ. ਇਹ ਸੀ

ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਲ 1982-83 ਦੀ ਜ਼ਮ੍ਹਾਂਬੰਦੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰਕਾਰੀ ਲਾਈ ਕੋਲ 72 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਵਪਾਰਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਕੀਮਤ 1000 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਸੀ। 5,04,000 ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਸੁਦੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਰੇਣੂ ਬਾਲਾ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਸੱਤ ਪਲਾਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮੰਨ ਕੇ ਸੱਤ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਲਾਟ ਇੱਕ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਖਾਲੀ ਪਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਫਾਰਮ 'ਬੀ' ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸੇ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਕੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਹੋਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਦਿਖਾ ਕੇ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। 3,79,000 ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਉਹੀ ਸਟੈਂਡ ਲੈਂਦਿਆਂ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਲ 1984 ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਲਾਈ ਤੋਂ

ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਨੀਤੀ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਸ ਕਾਰਨ ਦੱਸੋ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਕੌਸਲ ਦੇ ਸੁਦੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਰੇਣੂ ਬਾਲਾ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਪਲਾਟ ਨੂੰ ਸੱਤ ਪਲਾਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵਪਾਰਕ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਸਮਾਨ ਸਮਝਿਆ। ਅਤੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਖਾਲੀ ਪਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕਰ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕੌਸਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾੜੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨਾਲ ਕੌਸਲ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ।

(15) ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੋਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦੇ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਮੇਤ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼/ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਵਜ੍ਹਾ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਦੱਸੋ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾ ਦੋਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਸਾਲ 1984 ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜ਼ਮੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੀਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯੋਗ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕਰ ਲਈ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਲ 1984 ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਸੂਚੀ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੌਸਲ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੂਚੀ ਕਿਸ ਨੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕੌਸਲ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ 294 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਸੂਚੀ ਹਸਤਾਖਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਸੂਚੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਲੜੀ ਨੰਬਰ 120 ਵਿੱਚ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ ਦੇ ਅੰਕੜੇ ਅਤੇ ਛੇ ਹੋਰ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਨਾਮ ਇਸ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ ਦਾ ਸਿਰਫ 167 ਵਰਗ ਗਜ਼ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂਕਿ ਦੋ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਲ 1982-83 ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂਬੰਦੀ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਕੋਲ 5 ਕਨਾਲ 10 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸੂਚੀ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕਰਵਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦੋ ਪੁੱਛਗਿੱਛਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ ਕੋਲ 5 ਕਨਾਲ 10 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ 17 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਲਈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਰਕਬੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈ ਲਿਆ। ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਸਮੇਤ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 17 ਜੂਨ, 1998 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਬਜ਼ਾ ਕਦੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਦੂਜੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਖੋਜ ਹੈ।

ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਜਿਊਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਫਾਰਮ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕੋਈ ਗਲਤ ਤੱਥ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(16) ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੱਧਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਾਂਗੇ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਹੈ ਕੌਸਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਸੁਦੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਰੇਣੂ ਬਾਲਾ ਨੇ ਵਪਾਰਕ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ.ਕੇ. ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਹਿਲੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਉਸ ਖ਼ਿਲਾਫ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ਿਕਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਫਾਰਮ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਿਸਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਵਪਾਰਕ ਸੀ ਜਾਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਫਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪਟਵਾਰੀ ਤੋਂ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ ਕੇ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਅਸਲ ਫਾਈਲਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਾਰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜਾਂ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੌਰਾਨ ਸ਼੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਤੈਅ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਖੁਦ 14 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ, ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ੰਕਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ।

(17) ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ; ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ⁵ ਜਵੇਲੀ ਮਈ ਨਿਪਟਾਰੇ> ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ਼੍ਰੀ ਅਸ਼ੋਕ ਅਗਰਵਾਲ ਵੱਲੋਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦਾ ਫਰਜ਼/ਕਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਡਿਊਟੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਇਕੱਲੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ) ਐਕਟ, 1931 (ਬੋਝੇ ਸਮੇਂ ਲਈ 1931 ਐਕਟ) ਕੋਲ ਕੌਸਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ

ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਗਲਤ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਅਸ਼ੋਕ ਅਗਰਵਾਲ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਕੌਸਲ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਨਿਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਤੇ 1931 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਉਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਖਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਰੇਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਲਈ, ਇਹ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੌਸਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਸੱਤ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਕੀਮਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਕੌਸਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਮਿਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ ਦੋ ਪਲਾਟਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪਲਾਟ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜਾ ਵਪਾਰਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਮਤ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਕੱਲੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਿਸਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨੀ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਕੌਸਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਲਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਵੀ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹਨ।

(18) ਅਸੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ 6 ਦਸੰਬਰ, 2000 ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਭੂਮਿਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ. ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ ਕੇ ਅਰੋੜਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ 1984 ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਅਨੁਸਾਰ 72 ਮਰਲੇ ਦੇ ਪੂਰੇ ਖਾਲੀ ਪਲਾਟ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਛੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਨੂੰ ਰਾਖਵੀਂ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਪਲਾਟ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੌਸਲ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦਾ ਰਖਵਾਲਾ ਹੈ

ਕੌਸਲ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਲਾਟ ਬਿਨਾਂ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਖਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੀਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਪਲਾਟ ਵਪਾਰਕ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਫਾਰਮਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਰੂਟੀਨ ਵਿਚ ਫਾਰਮ 'ਬੀ' 'ਤੇ ਕਾਊਂਟਰ-

ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। 3,79,000 ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਸ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦਾ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਸਥਾਪਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਵੀ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਲੜਨ ਤੋਂ ਵੀ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ ਦਾ ਸਾਰਾ ਇਲਾਕਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ, ਦੋਵਾਂ ਪੜਤਾਲਾਂ ਵਿਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਰਿਪੋਰਟ. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸ੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ 72 ਮਰਲੇ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਸੀ ਤਾਂ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਈ ਰਾਖਵੀਂ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ। ਹੋਰ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪਲਾਟ ਖਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਅਲਾਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਖੋਜ ਫਿਰ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਉਲਟ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਬਿਲਟ-ਅੱਪ ਖੇਤਰ ਹੀ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਨੀਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਰਾਖਵੀਂ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਜ਼ਮੀਨ ਖਾਲੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਉਸਾਰੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਬਹਿਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਖੋਜ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਇੰਪਲੇਡ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੋਜ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਛੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਫਾਰਮਾਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਸਨ।

ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸੁਵਿਧਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਫਾਰਮ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਦਾਅਵੇ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹਰ ਤੱਥ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਖੋਜ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਜ਼ਮੀਨ ਵਪਾਰਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਲਈ ਇਕੱਲੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਹੀ ਪਟਵਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਲਾਟਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕਰਵਾ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਹੋਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਕੋਈ ਭੂਮਿਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, 31 ਜਨਵਰੀ, 2001 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਐਨ.ਕੇ. ਅਰੋੜਾ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਊਂਸ਼ਪਲ ਚੋਣਾਂ ਲੜਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੇ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(19) ਸਾਡੀ ਖੋਜ 3 ਕਿ (ਪ੍ਰਤੀਰੋਧਿਤ ਆਰਡਰ ਸਵਾਸਟਪਾਸਡ ਐਨ.ਕੇ. ਅਰੋੜਾ ਬਿਨਾਂ ਖੁੱਲੇ ਦਿਮਾਗ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ:-

- (i) 6 ਦਸੰਬਰ, 2000 ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 28 ਦਸੰਬਰ, 2000 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਵਾਬ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 16 ਜਨਵਰੀ, 2001 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਕੇਸ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਕਾਪੀ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਫਾਈਲ 'ਤੇ 18 ਜਨਵਰੀ, 2001 ਦਾ ਨੋਟ ਹੈ ਕਿ 16 ਜਨਵਰੀ, 2001 ਨੂੰ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ 29 ਜਨਵਰੀ, 2001 ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 29 ਜਨਵਰੀ, 2001 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 29 ਜਨਵਰੀ ਦੀ ਬਜਾਏ 30 ਜਨਵਰੀ, 2001 ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੁਪਹਿਰ 3.00 ਵਜੇ ਹੋਵੇਗੀ। 30 ਜਨਵਰੀ, 2001 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 2000 ਦੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਣੀ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਮੁਲਤਵੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਵਕੀਲ ਇਸ ਕੇਸ ਤੋਂ ਹਟ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਉਸੇ ਦਿਨ ਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਖੁਦ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਬਹਿਸ ਕਰਨੀ ਪਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਹ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਮੰਗਣ ਦਾ ਪੜਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ 30 ਜਨਵਰੀ, 2001 ਨੂੰ ਇਹ ਕੇਸ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਬੇਨਤੀ ਵੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਉਚਿਤ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਇਹ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤਰੀਕ 'ਤੇ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸਖ਼ਤ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ 1999 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ 17960 ਨੂੰ 23 ਮਈ, 2000 ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਜਾਰੀ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੌਸਲ. ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।

- (ii) 22 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਦੇ ਦੂਜੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਐਨ.ਕੇ. ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ “ਸ੍ਰੀ ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਲੋੜੀਂਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ। ਉਸਨੇ ਫਾਰਮ-ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਗਲਤ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ।” ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 1999 ਦੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.ਪੀ. 17960 ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ “ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਆਦਤਨ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਸਥਾਨਕ ਸਵੈ-ਸਰਕਾਰ ਵਿਭਾਗ, ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਜਾਂ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਲੋੜੀਂਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ ਸੀ। ਫਾਰਮ-ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਗਲਤ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਨਵਾਂ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਉਸੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਲਿਖ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਵੀ ਹਟਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਰੋਕ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਚੋਣਾਂ ਲੜ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਅਰਬਨ ਲੋਕਲ ਬਾਡੀਜ਼, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਜਾਂਚ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਪਰ ਇਹ ਜਾਂਚ ਮਹਿਜ਼ ਅੱਖ ਧੋਤੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਰਿਕਾਰਡ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸਮੇਤ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਿਛਲੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਸਨ। ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲੈਂਦਿਆਂ ਸ੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 16 ਅਤੇ 22 ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ 31 ਜਨਵਰੀ, 2001 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਲਿਖਿਆ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 16 ਮਾਰਚ, 2001 ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਾਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੇ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ ਕਿ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਉਸੇ ਸਮੂਹ 'ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਲੋੜੀਂਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ ਸੀ।

ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ

ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ (ਸ੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ) ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਉਸਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵਿੱਤੀ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 16 ਅਤੇ 22 ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਿਰਫ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਕਮ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਤੈਅ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਮਨ ਨਾਲ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(iii) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ 27 ਮਈ, 1999 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ 17 ਜੂਨ, 1999 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਵਾਬ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ 14 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਸ੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਦੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸ਼ੰਕਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਤੋਂ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਰਿਪੋਰਟ ਮੰਗੀ ਸੀ। , ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਦਿਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸ਼ੱਕੇ ਸਨ, ਉਹ ਕਦੇ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

(iv) ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਵਪਾਰਕ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਦੋ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਸੀ, ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਦਾ ਦੋਸ਼। ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 6 ਦਸੰਬਰ, 2000 ਦੇ ਤੀਜੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਸਿਰਫ ਦੋ ਕੌਂਸਲਰਾਂ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਸਾਕਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਤੋਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 2000 ਦੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਬਹੁਤ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੇਤੁਕਾ ਬਿਆਨ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਨੇ ਅਤੇ ਕਿਸ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਕੀਤੀ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਇਸ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇ ਕੇ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਦੱਸ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ

ਇਹ ਸਮਝੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ।

(20) ਸਮੁੱਚੀ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ:] ਉਹ ਸਹਿ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕੁਝ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਲਗਾਤਾਰ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਦੇ ਦੰਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 17 ਜੂਨ, 1998 ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਵਹਾਰ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਵਿਵਹਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਜਾਂ ਆਮ ਵਿਗਾੜ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ *ਤਰਲੋਚਨ ਦੇਵ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (1) ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਆਈ ਸੀ*, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਰਾਜਪੁਰਾ ਦੀ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਐਕਟ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਲਤ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ:-

"ਪ੍ਰਸੰਗ ਅਤੇ ਸੈਟਿੰਗ ਵਿੱਚ 'ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਜਾਂ ਅਣਉਚਿਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ

(1) (2001) 6 SCC 260

ਗਲਤ. ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਭਾਵੇਂ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਇੱਕ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ, ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਹਦਾਇਤ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਜਾਂ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਕੌਂਸਲਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਸਿਵਲ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਣਗੇ, ਸਮੀਕਰਨ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਧਾਰਾ 22 ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸਮੀਕਰਨ "ਉਸਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਆਦਤਨ ਅਸਫਲਤਾ" ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਦੇ ਫਰੇਮਿੰਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਵਚਨ-ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ, ਅਤੇ ਸਮੀਕਰਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਕੋਪ ਹੈ। ਵਾਕੰਸ਼ "ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ" ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਸਮੀਕਰਨ ਤੋਂ ਰੰਗ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - "ਜਾਂ ਕਰਤੱਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਆਦਤਨ ਅਸਫਲਤਾ"। ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਇਕਵਚਨ ਜਾਂ ਆਮ ਵਿਗਾੜ ਜਾਂ ਅਸਫਲਤਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਦੇ

ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਗਾੜ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਬੇਈਮਾਨੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਹਾਰ ਜਾਂ ਬਹੁਲਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਕੋਰਸ "ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਚੋਣਵੇਂ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਗਲਤੀ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕੋਈ ਗਲਤ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਫਾਰਮਾਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਨ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕੇਸ *ਤਰਲੋਚਨ ਦੇਵ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਕੇਸ* (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(21) ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੀਜੀਆਰ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਲਓ। ਇਹ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਕਈ ਆਧਾਰ ਲਏ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ

ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਕਈ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਵੇਰਵੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। 1984 ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿਚ ਵੀ ਤੱਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜੀਤ ਕੌਰ ਪਤਨੀ ਹਰਬਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਹਰਬਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਜਸਵੰਤ ਕੌਰ ਪਤਨੀ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਦਾ ਨਾਂ ਲਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵੇਚੇ ਜਾਣ ਦੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂ 1984 ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ ਕੇ ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਲ 1984 ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਉਸ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਸਦੀਕ 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਬੇਨਿਯਮੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੀਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਕੱਟ ਆਫ ਡੇਟ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(22) ਉੱਪਰ ਦਰਜ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਮਪਿਊਡ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(23) ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੌਸਲ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ 15 ਅਕਤੂਬਰ, 1999 ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੌਸਲ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 (ਐਲ) (ਈ) ਤਹਿਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹਟਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਐਕਟ. ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਫਾਰਮ-ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਖਾਸਤਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਗਲਤ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਮਹਾਜਨ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਨ

14 ਦਸੰਬਰ, 1999 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ 1999 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 17960 ਵਿੱਚ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ 23 ਮਈ, 2000 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 6 ਦਸੰਬਰ, 2000 ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਸਰਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ.ਕੇ. ਅਰੋੜਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 20 ਫਰਵਰੀ, 2001 ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਦੀ ਮੁਢਲੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਮਿਊਸਪਲ ਚੋਣਾਂ ਲੜਨ ਤੋਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੌਸਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਗਲਤ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੀ

ਸਹੂਲਤ ਦੇ ਕੇ। ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਸ ਨੇ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਹੁਣ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ।

(24) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਵਪਾਰਕ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ 72 ਮਰਲੇ ਦੇ ਪਲਾਟ ਨੂੰ ਸੱਤ ਛੋਟੇ ਪਲਾਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਰਕਾਰੀ ਨੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਫਾਰਮ-ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਤੋਂ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਫਾਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਪਲਾਟਾਂ ਵਜੋਂ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸੀ. ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਰੁਪਏ ਦਾ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ 3,79,000 ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਦੋ ਪੜਤਾਲਾਂ ਵਿੱਚ 13 ਮਈ 1999 ਨੂੰ ਹੋਈ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬੇਨਿਯਮੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਜਦੋਂਕਿ ਦੂਜੀ ਵਿੱਚ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 2000 ਦੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਜੋ ਕਿ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 17960 ਆਫ 1999 ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਹੀ ਬੇਨਿਯਮੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਮਹਾਜਨ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਫਾਰਮ-ਬੀ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕੇਵਲ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫਾਰਮਾਂ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਮੰਨਿਆ, ਉਸਨੇ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਕੌਂਸਲ. ਜੋ ਕਿ ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਫਾਰਮ-ਬੀ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਸਦੀਕ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗਵਾਹ ਸਿਰਫ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਹੋਵੇ, ਅਸੀਂ ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਮਹਾਜਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਫਾਰਮ-ਬੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤ ਤੱਥ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਕੋ ਇਕ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਕਾਰਨ ਦੋਸ਼ ਨੋਟਿਸ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਐਨ.ਕੇ. ਅਰੋੜਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਮਹਾਜਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਦੋ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੱਤ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਵੀ ਇਹ ਗਲਤ ਅਨੁਮਾਨ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ

ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 2000 ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਦੂਜੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਕਾਰਨ ਦੌਰੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 15 ਅਕਤੂਬਰ, 1999 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਮਹਾਜਨ ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੋਵਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੌਰੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 6 ਦਸੰਬਰ, 2000 ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਵਿਭਾਗ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾ ਕਰਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16(1)(e) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ 16 ਮਾਰਚ, 2001 ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਾਈ ਕੀਤੇ 20 ਫਰਵਰੀ, 2001 ਦੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। .

2001 ਦਾ CWP 7835

(25) ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸੋਬਾਈ ਮੈਂਬਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ 3 ਮਈ, 2001 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਧਾਰਾ 16(1)(e) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਢਲੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰੋ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਵਪਾਰਕ ਪਲਾਟਾਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਮਹਾਜਨ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਛੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਚੋਣਾਂ ਲੜਨ ਤੋਂ ਵੀ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ 2001 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 5844 ਵਿਚ ਸੁਦੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਫਾਰਮ-ਬੀ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿੰਨ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਗਵਾਹ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਹਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ:-

“ਮੈਂ ਉਪਰੋਕਤ ਬੇਨਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਕੇਸ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਇਤਿਹਾਸ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੀ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 2000 ਦੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਦੋ ਕੌਂਸਲਰਾਂ ਸਮੇਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਾ. ਰੇਣੂ ਬਾਲਾ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ 3.79 ਲੱਖ ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਾ. ਰੇਣੂ ਬਾਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ। ਰੇਣੂ ਬਾਲਾ ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਾਰਨ ਦੌਰੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰੇਣੂ ਬਾਲਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਤਿੰਨ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ

ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਸਾਂਝਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਬਣਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਜਵਾਬ ਰੋਕੂ ਬਾਲਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਕਿ ਉਸਨੇ 6 ਗਲਤ ਅਲਾਟਮੈਂਟਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾਇਆ। ਜਵਾਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਗਲਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਰੋਕੂ ਬਾਲਾ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਸੀ

ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਵਪਾਰਕ ਪਲਾਟ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(26) ਇਹ ਆਰਡਰ ਵੀ 2001 ਦੇ CWP's 4238 ਅਤੇ 5844 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਗਲਤ ਅਨੁਮਾਨ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸੁਦੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਵਰਗਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗਵਾਹ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗਵਾਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(27) ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਤਿੰਨੋਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਦਫਤਰਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਅਤੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਮਿਊਂਸ਼ਪਲ ਚੋਣਾਂ ਲੜਨ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬਾਕੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਹੋਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਰੁਪਏ ਹੈ। 2001 ਦੇ CWP 4238 ਵਿੱਚ 25,000 ਅਤੇ ਰੁ. ਹੋਰ ਦੋ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਵਿੱਚ 10,000। ਖਰਚੇ ਉਹਨਾਂ ਅਫਸਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ ਡੈਬਿਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਆਰ. ਐਨ. ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਈਸ਼ਵਰਜੋਤ ਕੌਰ

2535/HC - ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰੈਸ, ਯੂ.ਟੀ., ਸੀ.ਐੱਚ.ਡੀ